

den Afslutning, der fandt Sted ved forrige Behandling. Nigtig nok kan derved mange kostbare Taler gaae tabte, vi have jo hørt fra det ærede Medlem for Standerborg (R. Sensen), at han havde een særbdig til 2den Behandling, men da Afslutning dengang blev vedtagen, faae vi nu hele hans Foredrag til 3die Behandling. Vor Forretningsorden tillader dette, ellers vilde jeg sige, at det er en af de Ting, som gjør vore Forhandlinger uendelige, naar man saaledes drages over fra den ene Behandling til den anden, at imødegaae, hvad der skulde være imødegaaet ved den foregaaende Behandling. Naar man saa endda har et stærkt og skarpt Angreb, naar man virkelig vil Personen tillivs for det, han har yttret, og man gjør det paa en streng og oplivende Maade, saa vilde der dog være noget forsonende ved en saadan Fremgangsmaade, men det forekommer mig, at det ærede Medlem kun ansøgte, om jeg saa maa kalde det, saadanne Pillerier, som virkelig ikke vare af nogen Værdi under denne Sags Behandling. Derfor vil jeg med det ærede Medlems Tilladelse afholde mig fra ethvert Forsøg paa at svare paa alt det, han ansøgte. Det ærede Medlem maa jo dog være saa billig at erkjende, at, hvis jeg skulde svare paa Alt, hvad der er sagt i foregaaende Rigsraad og Rigsdage, maatte han have den Godhed at underrette mig om, hvad jeg skulde være belabet paa at kunne levere ligeoverfor det, han præsterede. Jeg vil altsaa tilstaae, at jeg ikke kan beundre den Maade, vi have, naar en Sag er afgjort paa bestemt som det er skeet med denne ved 2den Behandling, da at rykke op med den Forsørandret til 3die Behandling. Dette bidrager ikke til at gjøre vore Forhandlinger kortere. — Der er af den ærede Ordfører anført, hvad der synes nu at kunne ansøres for Sagen, og jeg vil tilstaae, at det, som for mig er Hovedsagen, er det, at Statskassen synes at være reddet; der er ikke nogen Sandshulighed for, at den kommer til at betale. Jeg finder det fuldkommen rigtigt i oeconomicke Henseende, at den høitærede Minister siger:

Skulle disse Penge udredes, saa lad dem strax blive udredede ved en Stat paa det høirepligtige Hartkorn, derved dækker man saadanne overordentlige Udgifter; dette er meget bedre end at komme tilfört i sin Kasse. Der er jo ingen Spørgsmaal om, at en Krig medfører store Ulemper og efterlader Ubehageligheder af mangfoldige Slags, men dersom man indlader sig paa den Art Godtgjørelser, som her er Spørgsmaal om, forekommer det mig, at man lukker Døren op for alle mulige Sorter af Krav, saa bliver der ingen Ende paa Erstatninger. Vi have 2 Gange for Sylland gjort det, som jeg ikke troer man har gjort i noget andet Land, i det Mindste er det ikke mig bekjendt, at der i noget andet Land er givet Krigsskadeserstatning. Det er jo hæderligt for os, at vi deri have gjort en Undtagelse, men saa forekommer det mig ogsaa, at naar vi have gjort dette i det Store, kunde man vel lade være med at komme med Krav paa de forholdsmaessig ubethydelige Beløb, som her er Tale om! Vi maae ogsaa erindre, at til det Beløb, som her fordres, ville under alle Omstændigheder komme de Omkostninger, som en Commission for at faae Erstatningen bedømt vil medføre. Det er ikke nogen Velsærdsfag, saavidt jeg har kunnet see, for nogen af de Interesserede; der er nogle Bøer, som have hadt et meget overvelende Antal af Bjøretourer, men fra dem veed jeg ikke, at vi have faaet Bønnskrifter eller Andragender med talrige Underskrifter herind i Thinget. Det er i det Mindste ikke mig bekjendt; Sagen er gaaet ganske rolig hen indtil nogle ærede philanthropiske Medlemmer have slaaet sig sammen for at faae dette Forslag indbragt. Da Tiden er saa langt fremrykket — som man siger — skal jeg ikke fortsætte, men jeg haaber, som sagt, at Statskassen er reddet, hvorledes det saa end gaaer med det høirepligtige Hartkorn.

Judenrigsministeren: De Endringsforslag, som foreligge til 3die Behandling, ere Ord til andet overeensstemmende med dem, der forelaae ved 2den Behandling, ligesom det